

ἔχουνε γλυκομασήσει ὅλα οἱ γίδες Καρδαμ. Τὰ γλυκομασήσανε ὅλα ὅσα βρήκανε μέσ' ἔς τὸ τσῆπο μου Ξεχώρ. Γλυκομασοῦσε σὰ δὲ χοῖρο αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τὸ μόσκο κάνω καφαλιτὶ καὶ τὴ γανέλα γιόμα, τὴ ζάχαρη γλυκομασῶ καὶ σὲ φιλω ἔς τὸ στόμα (καφαλιτὶ = κολατσιό) Κρήτ.

Κι ἂ' δὲ δοῦ πηαῖναν ἄθρωπο νὰ δὲ γλυκομασήση, σταλιά νερό δὲν ἦφινε τὴ χώρα νὰ ποτίση Πεδιάδ. β) Μασῶ κάτι κατὰ τρόπον ἥπιον, μ α λ α κ ὶ ν Εὐβ. (Βρύσ.): Ἄσμ.

Τὰ σίδερα γλυκομασῶ, τὰ τζάμια καταπίνω, τὴ φούρκα βάνω ἔς τὸ λαιμό, μ' ἀλήθεια δ' σ' ἀφίνω.

γλυκομάτης ὁ, Κεφαλλ.—Σ. Σκίπ., Ἀπέθαν., 54. Σ. Δάφν., Ν. Ἑστ. 21 (1937), 443—Λεξ. Γαζ. γλυκοματῆς Σαμοθρ. λυκόματος Κεφαλλ.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. Θηλ. γλυκόματη Ι. Πολέμ., Ἐξωτ., 31 Γ. Δροσίν., Ἑστ. 21 (1886), 63.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ τοῦ οὐσ. μ α τ ῖ.

1) Ὁ ἔχων οἶονεῖ γλυκεῖς ὀφθαλμούς, εὐχάριστον, ἥπιον βλέμμα ἐνθ' ἄν.: Ὁ Ἡλίας τοῦ παπᾶ ἦτανε γλυκομάτης κ' ἤξερε νὰ τὰ λέη ὁμορφα τὰ λόγια του Σ. Δάφν., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Χίλια φλουριά σου δίνω γὼν γιὰ νὰ τὴν ἀγοράσω, γιὰτ' εἶν' ἡ νιὰ γλυκόματη κι ὅ,τι νὰ πῆς ἀχρήζει Γ. Δροσίν., ἐνθ' ἄν.

Μὲ τῆς στροφῆς τὸ χεῖμαρρο | σὰ γλυκομάτα πῆδηξεν ἡ γνώμη καὶ σάλεψαν καὶ φτερουγίσανε | σὰν τὰ πουλλιά οἱ νόμοι Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

Ἐρχετ' ἡ πρώτη, ἡ γλυκόματη, | τὴν ἔρμη κλίνη ἀντικρύζει στρέφει γλυκὰ τὰ ματάκια της | καὶ τὸν θωρεῖ καὶ δακρύζει Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ ἔχων ἡδονικούς ὀφθαλμούς, φιλήδονον ἔκφρασις Λεξ. Πρω. 3) Εἰρωνικῶς, ὁ ἔχων ἄγριον βλέμμα Σαμοθρ.

γλυκοματιάζω Κουφονήσ.—Α. Πάλλ., Ταμπουρ. καὶ κόπαν., 65 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκομαθχιάζω Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. μ α τ ῖ ἄ ζ ω.

Προσβλέπω τινὰ μὲ γλυκὺ, φιλόφρον, συμπαθὲς βλέμμα: Ποιήμ.

Ἀχ, νιὰ μὲ τόσο νάζι, | τήρα τὸ χάρο ποὺ περνᾷ καὶ σὲ γλυκοματιάζει

Α. Πάλλ., ἐνθ' ἄν. β) Προσβλέπω τινὰ ἐρωτικῶς, τρυφερῶς Κουφονήσ. Μῆλ. — Λεξ. Δημητρ.: Ὅλο γλυκοματιάζονε οἱ δυὸ τους Κουφονήσ. Τώρα κι ἀδιμιλεῖ καὶ τσι κοπελιές γλυκομαθχιάζει Μῆλ. Ἡ μαύρη τζη ἡ μοῖρα τὴν ἄβωξε καὶ τὸν ἐγλυκομάθχιασε (ἄβωξε = παρώθησε) αὐτόθ. Νὰ συμμαζώξης τὴ θυγατέρα σου, γιὰτὶ γλυκομαθχιάζει τὰ κοπελιαράκια (=τοὺς ἐφήβους) αὐτόθ.

γλυκοματίζω Μεγίστ. Μύκ. Νάζ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. μ α τ ῖ ζ ω.

1) Προσβλέπω τινὰ μετὰ γλυκύτητος Μεγίστ. Συνών. γ λ υ κ ο μ α τ ῖ ἄ ζ ω 1α. 2) Προσβλέπω τινὰ ἐρωτικῶς Μύκ. Νάζ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ.: Φαίνεται μου πὼς γλυκοματίζονε τοῦτοι Ἀπύρανθ. Ὅλη μέρα γλυκοματίζεις πάλι σήμερα αὐτόθ. Καλὸ γοπέλι ναι, μόνου γλυκοματίσε του αὐτόθ. Ἐμένα, Θιλιππῆ, λέει το τὸ καραμάνι μου καὶ νὰ σκοτώσω ἀκόμη

ἄμ-μα τσακ-κώσω καένα νὰ γλυκομ-ματίτζη τὴ γυναῖκα μου (ἔμένα Φιλιππῆ τὸ λέει ἡ ἀποφασιστικότης μου καὶ νὰ σκοτώσω ἀκόμη κανένα, ὅταν τὸν πιάσω ἐπ' αὐτοφῶρῳ νὰ ρίχνη ἐρωτικὲς ματιές στὴ γυναῖκα μου) Σύμ. Συνών. γ λ υ κ ο μ α τ ῖ ἄ ζ ω 1β.

γλυκοματοῦσα ἡ, ἐπιθ. Θηλ. Νίσυρ. Πελοπν.—Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 18 — Ἀθηνᾶ 37 (1925), 194.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ο μ ἄ τ η ς.

Ἡ ἔχουσα οἶονεῖ γλυκεῖς, ἥτοι συμπαθεῖς ὀφθαλμούς ἐνθ' ἄν.: Μιὰ γυναικίτσα κοντή, ξανθή, γεμόσαρκη, γλυκοματοῦσα καὶ κόκκινη, ποὺ περνοῦσε γιὰ ὁμορφη Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Πόσο πουλᾷς τὴν ὁμορφη καὶ τὴ γλυκοματοῦσα; Νίσυρ.

Δὲν εἶδανε τὰ μάτια μου τέτοια γλυκοματοῦσα, τέτοια ζαχαρομίλητη καὶ γαϊτανοφροδοῦσα Πελοπν.

γλυκόμαυρος ἐπιθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γλυκόμαυρου Μαιεδ. (Βογασ. Βόιον)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ μ α ῦ ρ ο ς.

Ποικιλία σταφυλῆς χρώματος μέλανος καὶ γλυκεῖας γεύσεως ἐνθ' ἄν.: Σταφύλια γλυκόμαυρα Βογασ.

γλυκομεθῶ Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 98 Μ. Μαλακάς. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολ., 216 Κ. Μπατσ., Ἀλιευτ., 30 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. μ ε θ ῶ.

Μεθύσκω καὶ μέσ. μεθύσκομαι οἶονεῖ μετὰ γλυκύτητος, ἡρεμίας Λεξ. Δημητρ.: Γλυκομεθοῦσε ἔς τὴν ταβέρνα μὲ τοὺς φίλους του. β) Μεταφ., προκαλῶ, ἐπιφέρω γλυκεῖαν μέθην, ἐπὶ εὐαρέστου θέας, σκέψεως ἢ ἀκούσματος ἐνθ' ἄν.: Τό νὰ τους τὸ μάτι τό ἔχουνε ὅλο παράπονο γυρισμένο πρὸς τὸ φεγγάρι, τοῦτο τὸ πλανερὸ ἄστρο, ποὺ γλυκομεθυσμένους τοὺς ἔσπρωξε ἔς τὸ χαμὸ Κ. Μπαστ., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Καθὼς μὲ τὰ λεῖα ὄνειρα γλυκομεθαίει ὁ ψάλτης Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν.

Κ' ἡ ἄρπα μὲ τὸν ἦχο της | ποὺ σὲ γλυκομεθοῦσε, μὰ κρύφια σου χτυποῦσε | θανάτου μουσικῇ Μ. Μαλακάς, ἐνθ' ἄν.

γλυκομειδιῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. μ ε ι δ ι ῶ.

Μειδιῶ ἡδέως, φιλοφρόνως.

γλυκομελάγχολος ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλυκομελάχολη Κ. Παρρ., Ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ δειλ., 61.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. μ ε λ α γ χ ο λ ῶ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ μ ε λ α χ ο λ ῶ.

Ὁ μετὰ γλυκύτητος μελαγχολικὸς ἐνθ' ἄν.: Τὸ γλωσσίδι της σὰν κάτι νὰ λέη, ὅταν ἀρχίζη νὰ σκορπᾷ ἔς τὸν ἀέρα τίς γλυκομελάχολες ἄγιες μελωδίες.

γλυκομελαχρινός ἐπιθ. Σ. Σκίπ., Ἀπέθαν., 40 γλυκομελάχρινος Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. κ.ά.) — Σ. Δάφν., Ν. Ἑστ. 18 (1935), 1047.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ μ ε λ α χ ρ ι ν ὶ ς.

Ὁ ἔχων ἀπαλόν, οἶονεῖ γλυκὺ μελαχρινὸν χρῶμα ἐνθ' ἄν.:

